

ти, забухкали чукове и търнокопи, зазвънѣли щрангитѣ,—пробивали дупки, пълнили ги съ барутѣ и „бумъ“ — разбивали канаритѣ, пробивали тунелитѣ.

— Чуешъ ли, дѣдо Митю—дума единъ младъ селянинъ на бѣлобрадъ старецъ — гърмятъ, пробиватъ планината.

— Кои? Инженеритѣ ли? Нека си подумпакатъ, князътъ защо имъ дава пари?—да думкатъ... ще погърмятъ, ще попъшкатъ, па ще станатъ и ще си заминатъ... Планина се не пробива. Тука по нашитѣ мѣста чуждъ кракъ не е стѣпвалъ отъ какъ Господъ свѣта е създалъ.

Минали се 6 месеци.

— Дѣдо Митю! — казватъ пакъ младитѣ — пробихме планината. Младитѣ работѣли при инженеритѣ.

— Кой? Вие ли? Думайте на калпака ми.

— Не вѣрвашъ ли? Ела съ насъ!

Па младитѣ инженери и работници повеждатъ стареца къмъ тунела. Той сѣ не вѣрвалъ и мислѣлъ, че се подиграватъ съ него.

Кога стигатъ до дупката, той се кръсти и се чуди. Запалватъ работницитѣ лампитѣ и го повеждатъ презъ дупката отъ единия край до другия. Старецътъ пжтува подъ земята слисанъ. Той кима глава и мълви: гледай, гледай!

— Кой го прави това?—запита като на себе си дѣдо Митю.

— Науката — рече едно младо инженерче.

— И труда — добави единъ майсторъ каменоломъ.

И тъй, народътъ се увѣрилъ, че съ свои собствени сръдства и сили ще построи желѣзници.